

1. Sneeuw

Het was de dag na mijn dertigste verjaardag. Die ochtend was ik gebeld dat mijn gedichten niet uitgegeven zouden worden. Het was op de kop af een half jaar geleden dat ik mijn baan had opgezegd en had besloten al mijn tijd aan poëzie te wijden. Want ik was op zoek naar woorden die een opening zouden creëren, waardoor ik kon ontsnappen aan de banale werkelijkheid, waar ikzelf dagelijks deel van uitmaakte. Ik hield van de ongerijmdheden in het leven en was ervan overtuigd dat ik met deze ongerijmdheden als schrijver zou kunnen doorbreken. Als ik me tenminste maar volledig aan het schrijven zou wijden. Om dat te kunnen, had ik geld gespaard en deze sabbatical genomen.

Maar er was nog een andere reden dat deze dag mij altijd is bijgebleven. Die dag waren rond het middaguur de eerste sneeuwvlokken gevallen. Weldra waren de straten met een witte laag bedekt. Ik besloot naar buiten te gaan. Traag dwarrelden de vlokken naar beneden. In een mum van tijd reikte

de sneeuw tot boven mijn schoenen. Steeds moeizamer reden de auto's voort. De fietsers waren inmiddels afgestapt. Zij liepen met hun rijwiel aan de hand over de stoep, voor zover er tenminste nog een stoep te onderscheiden viel. Ik hoorde de sneeuw onder mijn voeten kraken. Al het andere geluid werd geabsorbeerd in de haag van vlokken om me heen.

Toen ik bij de hoek van de Elandsgracht en de Marnixstraat was, moest ik mijn voeten steeds hoger optillen om nog vooruit te kunnen komen. Tegelijkertijd moest ik oppassen niet op een verborgen obstakel onder de sneeuwlaag te stappen. Steeds langzamer kwam ik vooruit. Af en toe moest ik de vlokken van mijn jas en haren schudden om niet zelf in de sneeuw op te gaan.

Toen ik de Prinsengracht had bereikt, waadde ik zo traag door de dikke laag dat ik besloot in het café op de hoek te gaan schuilen. Binnen was het warm en vochtig van de dampende kleding. Er heerste de joviale sfeer van gestrande reizigers, die iedere vreemdeling met een vrolijke lach begroetten. Er was nog een plaatsje vrij aan de bar. Ik bestelde een jonge jenever en vroeg meteen aan de ober om pen en papier.

“Hoe erg vindt u het dat u bent gestrand?”
Tussen zijn hangende wenkbrauwen en de wallen
onder zijn ogen richtte de blik van mijn buurman –
een jaar of 50 met een doorrookte stem – zich
strak op de mijne.

“Ik maak deze wandeling om inspiratie voor
een gedicht op te doen.” Ik had gehoopt hem met
deze ontboezeming af te schrikken, maar in plaats
daarvan schoof hij dichterbij; zijn schouder raakte
de mijne: “U bent dichter? Wat een toeval, ik ben
juist naar een dichter op zoek!”

Daar keek ik van op, maar wie weet was juist
deze man de uitgever naar wie ik op zoek was. Ik
keek naar buiten. De sneeuwstorm was gaan
liggen. Mensen strompelden moeizaam over wat nu
één witte vlakte was geworden. Ik krabbelde de
zinnen die door mijn hoofd dwarrelden op papier
en gaf het aan de man. Hij las aandachtig, ging tot
mijn schrik rechtop staan en declameerde met
gedragen stem:

Sneeuw

Vorbij de opstand van de sneeuw
Ze heulde met de wind
Die haar weldra vallen liet

Onbeweeglijk

Liggen kristallen op de aarde neer

Wie nu nog doorloopt

Maakt geen stap meer ongedaan

Even was het stil in het café, iemand slaakte een kreet, een ander sloeg met zijn vuist op tafel, maar al snel begon het geroezemoes opnieuw. Zie je wel, dacht ik, het is alleen een groot dichter als Neruda gegeven dat zijn gedichten hardop op straat worden gedeclameerd.

“Niet slecht,” zei de man, “ maar zou u niet kiezen voor: Maakt geen stap *nog* ongedaan? maar ja, dat zijn details u vraagt zich natuurlijk af waarom ik me zo met u bemoei dat zal ik u vertellen: het heeft alles te maken met mijn dochter Suzanna ze is een paar weken geleden met haar zus op reis gegaan ze zijn naar Egypte gevlogen om kennis te maken met de bakermat van onze beschaving maar weet u na een bezoek ‘s avonds aan de tempel van Luxor is ze verdwenen en pas de volgende ochtend door haar zus in de woestijn gevonden ze was buiten bewustzijn niemand weet wat er is

gebeurd en ook de politie heeft het uiteindelijk niet kunnen achterhalen.”

“Maar ze heeft toch wel iets verteld toen ze bijkwam?”

“Ze is nooit meer bijgekomen. Ik mag wel zeggen dat ik een rijk man ben ik heb alles gedaan om de toedracht te achterhalen ik heb detectives ingehuurd de ene na de andere oproep op de Egyptische televisie gedaan advertenties in alle lokale dagbladen geplaatst ik heb zelfs waarzeggers ingehuurd het enige dat boven water kwam..... is de naam van een man Farud hij zou ook een vriend van haar zusje zijn geweest maar zij beweert bij hoog en bij laag nog nooit van hem gehoord te hebben.

Ik heb de beste dokters geraadpleegd, maar ik ben er niet in geslaagd haar naar deze wereld terug te halen..... zij ligt maar in haar kamer, met haar ogen gesloten, onbereikbaar voor mij en voor de buitenwereld de dokters zeggen dat ze waarschijnlijk alles hoort daarom heb ik op allerlei manieren geprobeerd in haar geest door te dringen ik heb zelf haar lievelingsboeken voorgelezen haar favoriete muziek en films gedraaid maar ik heb het gevoel dat ze dag na dag meer wegglijdt nog even, zeg ik tegen

mezelf, en ze neemt een stap over de rand naar een gebied waaruit zij nooit meer zal terugkeren.....”

Ik moet hem verbouwereerd hebben aangekeken, want hij zei: “U hoeft zich daar geen zorgen over te maken, integendeel, u heeft geluk, ik ben al een tijd op zoek naar iemand als u. U heeft fantasie, u bent romantisch, een man van het leven, naar ik aanneem, en u kunt zich vast in allerlei situaties inleven. Ik wed dat u veel heeft gereisd en het Midden Oosten tot het Verre Oosten heeft verkend.”

Ik voelde me gevlijd en knikte.

“Ik denk dat u zich in haar kunt inleven en misschien nog wel belangrijker: dat zij zich in uw verhalen kan inleven. Misschien is ze dan bereid om uit haar isolement te treden en op een dag haar ogen open te slaan, omdat ze na de verhalen ook de verteller wil leren kennen.

Maar wees ook sensitief, want in die stilte van haar ligt misschien een geheim verscholen, dat zij niet wil prijsgeven. En in dat geheim kan de sleutel tot een oplossing van het raadsel van haar coma liggen. Misschien laat ze op de een of andere manier iets aan u los. Laat u dus geen signaal ontgaan! Ik zal u er goed voor belonen!”

Geheimen, waarzeggers, moest ik wel met hem in zee gaan? Maar, zei een stem in mij: grijp deze kans! Het dwingt je om van je gedichten verhalen te maken en misschien is de deur waarnaar jij op zoek bent om aan de banale werkelijkheid te ontsnappen, wel dezelfde deur waardoor zij wil terugkeren.

“Wie niet waagt, wie niet wint,” zei de man die mijn aarzeling bemerkte. En inderdaad, wat had ik te verliezen?

“Zie het maar als een vingeroefening voor uw bundel. Als u mij uw adres geeft, zorg ik ervoor dat u morgen wordt opgehaald. Denk erom meteen goed te beginnen! U heeft niet veel tijd meer om een verhaal te bedenken, maar ja, met dit weer valt er toch weinig anders te doen.”

Ik schreef mijn adres en telefoonnummer op een briefje, hij rekende af en verdween in de sneeuw.